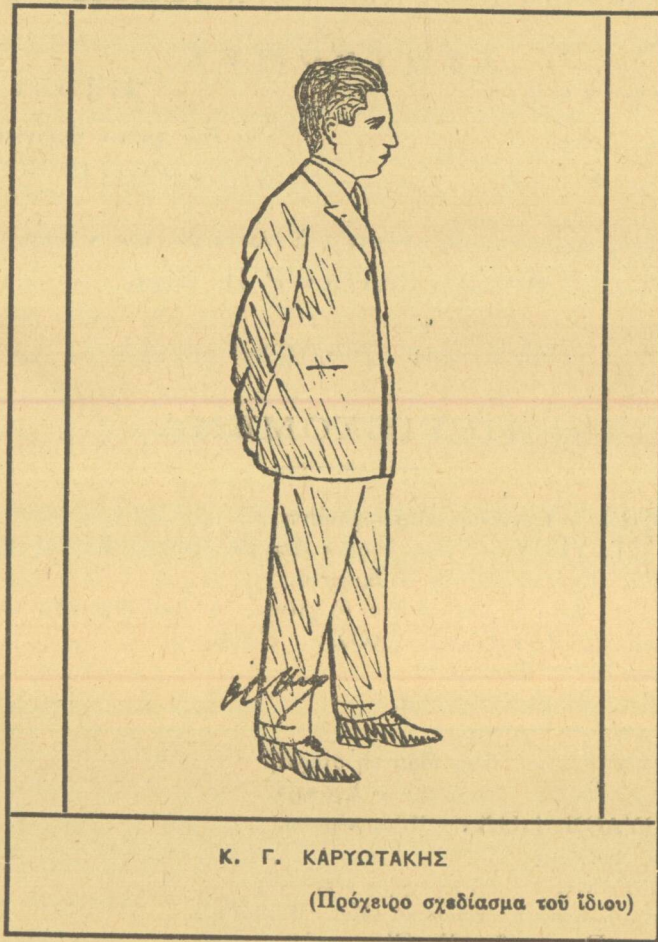

ΕΣΠΕΡΟΣ

Δραχ. 3.50
Φύλλο διπλό

ΣΥΡΑ
A.P. VALVIS
-6.AUG.23

“ΕΣΠΕΡΟΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΔΡΥΤΕΣ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ:

Θ. ΒΑΛΤΑΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ — Θ. Ν. ΤΣΑΒΕΑΣ — ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΣΥΝΤΡΟΜΕΣ

Ἑσωτερικῶς

Γιὰ ἕξη μῆνες Δραχ. 15

Γιὰ ἕνα χρόνον > 30

Ἐξωτερικῶς

Γιὰ ἕνα χρόνο Φράγκα 20

Ἀγγλία σελίνια 10 — Ἀμερικὴ δολ. 2

Ἐπιταγές, γράμματα καὶ κάθε τι ποῦ ἐνδιαφέρει τὸν «Ἐσπερο»:

ΘΟΔΩΡΟ ΒΑΛΤΑ: P. R. Σύρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ: Τραγούδι παραφροσύνης.
ΦΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ: Ἐνα χορικό ἀπὸ τὸ δεύτερο Φάουστ τοῦ Γκαίτε.
ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ: Γιὰ νὰ θρέψη τὰ ὄρφανά.
ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ: Ἀπὸ τὰ Θαλασσινὰ (ὁ γλίνος, ὁ φραγκόγλινος, τὸ δρακόντι,
ΑΝΑΣΤ. ΜΙΛΑΝΟΣ - ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ: Ἐλευσίνα. [τὸ φαγκρί].
Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ἐλεγίον.
ΝΙΚΟΣ ΛΑΓΙΔΗΣ: Ἡ Κουκουβάγια.
ΔΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ: Spleen.
ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ: Τὴν ὥρα τὴ στερνὴ.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΑΒΑΣ: Ἀπὸ τὴν «Ἀγάπη».
ΒΑΣΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ - LUX: Κάτι πέρασε.
ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ: Σαλώμη.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ: Ἡ ὁμορφὴ μάγισσα.
ΔΙΑΦΟΡΩΝ: Ἐπιγράμματα Ἐρωτικά (Μετ. Μηλιάδη).
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ: De profundis Clamavi.
CHARLES BAUDELAIRE: Ἡ γάτα (Μετ. Β. Μεσολογγίτη).
ΙΩΣΕΑ ΚΑΡΝΤΟΥΤΣΗ: Ἐπάνω στὸ Μόντε Μάριο (Μετ. Γ. Σπαταλά).
Θ. Ν. Τ.: Κωνσταντίνος Θεοτόκης.

Καινούργια Βιβλία.

Μὲ τὸ τέλος τοῦ χρόνου.—Σημείωση.—Διατίμησις Διαφημίσεων.

— ΕΙΚΟΝΕΣ —

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ (πρόχειρο σχέδιον τοῦ ἴδιου).

Τυπογρ. Ἀθ. Σκορδίλη. — Σύρα.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΧΡΟΝΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 13—14

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Θ. ΒΑΛΤΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ
Θ. ΤΣΑΒΕΑΣ ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΣΥΡΑ—ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1923

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ

Καὶ πάντα ἔδαπανούσαμε τὸν ἔρωτα, τὴν ἦβη.
Ἐμοιαζε τὸ Ἐνδεχόμενο σὰ μιὰ μεθυστικὴ
ἄβυσσος, ὅταν ἔρημος διαβάτης ὄλο σκύβει
μόνο γιὰ νὰ φαντάζεται τὸ πέσιμό του ἐκεῖ.

Ἦταν ὥραϊα ὡς σύνολο τὰ ἐπιστημονικὰ
βιβλία, οἱ αἱματόχρωμες εἰκόνες τους, ἡ φίλη
ποῦ ἀμφίβουλα κοιτάζοντας ἐγέλα μυστικά,
ὥραϊο κι ὅ,τι μᾶς ἔδιναν τὰ φευγαλέα τῆς χεῖλη...

Τὸ μέτωπό μας ἔκρουσε τόσο ἀπαλά, μὲ τόση
ἐπιμονή, ποῦ ἀνοίξαμε γιὰ νᾶμπη σὰν κυρία
ἡ Τρέλα στὸ κεφάλι μας, ἔπειτα νὰ κλειδώση.
Τώρα ἡ ζωὴ μας γίνεται ξένη, παλιὰ ἱστορία.

Τὸ λογικό, τὰ αἰσθήματα μᾶς εἶναι πολυτέλεια,
βάρος, καὶ τὰ χαρίζουμε τοῦ κάθε συνετοῦ.
κρατοῦμε τὴν παρόρμηση, τὰ παιδικὰ μας γέλια,
τὸ ἔνστικτο ν' ἀφινόμεθα στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ κωμωδία ἡ πλάση Του σὰν εἶναι φοικαλέα,
Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει πάντοτε τὴν πρόθεση καλὴ
εὐδόκησε στὰ μάτια μας νὰ κατεβάσῃ αὐλαία
—ὦ, κωμωδία!—τὸ θάμπωμα, τὸνειρο, τὴν ἀχλύ.

... Κ' ἦταν ὥραϊα ὡς σύνολο ἡ ἀγορασμένη φίλη,
στὸ δεῖλι αὐτὸ τοῦ μακρινοῦ πέρα χειμῶνος, ὅταν
γελώντας αἰνιγματικὰ μᾶς ἔδινε τὰ χεῖλη
κ' ἔβλεπε τὸ Ἐνδεχόμενο, τὴν ἄβυσσο ποῦ ἐρχόταν...

(Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 1923).

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΧΟΡΙΣΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΦΑΟΥΣΤ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

[Μπροστά στο παλάτι του Μενέλαου στη Σπάρτη. Ἐλένη και Χορός (ἀπὸ σκλάβες Τρωαδιοποῦλες πού ἀκολουθᾶνε τὴν Ἐλένη στὸ γυρισμό της ἀπὸ τὴν Τροία). Μέσα ἀπὸ τὸ παλάτι παρουσιάζεται στὴν πόρτα ὁ Μερφιστοφελής με τὴν ἀπαίσια μορφή Φορκύδας (ἢ Φορκυάδας, ὅπως τὴ λέει ὁ Γκ.)]

ΧΟΡΟΣ

Κι ἂν στοὺς κροτάφους δλόγυρα νεανικοὶ
μου κυματίζουν οἱ βόστρυχοι, τράβηξα ἢ μαύρη πολλά.
Εἶδα μεγάλες τρομάρες, τὰ βάσανα,
τις συφορές τοῦ πολέμου, τῆς Τροίας τὴ νύχτα, 8700
τότε πού ἐπάρθη.

Στὴν κουρνιαχτόπληκτη μέσα, θολὴ χλαολὴ
πολεμιστάδων, πού χίμαγαν, ἄκουσα ἐγὼ τοὺς θεοὺς
τρομαχτικά νὰ φωνάζουν, τὸ χάλκινο
χούγιασμα ἐγὼ τῆς Ἀμάχης, νὰ σκίξει τὸν κάμπο 8705
κατὰ τὸ Κάστρο.

Ἄχ, ἀκόμα τῆς Τροίας τὰ τεῖχη
ὄρθια στέκαν, μὰ ἢ πύρη τῆς φλόγας
ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι τραβοῦσε
κι ἀπλωνότανε δῶθε και κεῖθε 8710
με τὴν πνοὴ τῆς δικῆς της ὀρμῆς
ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴ μαύρη τὴ χώρα.

Εἶδα, φεύγοντας, μέσ' ἀπ' τις γλῶσσες
τῆς φωτιάς, στοὺς καπνοὺς ἀπὸ μέσα,
ὀργισμένοι Θεοὶ νὰ ζυγώνουν,
ὕπερκόσμιες μορφές, γιγαντένιες,
κι ἀπ' τὴ μαύρη ἀπὸ μέσα καπνιά
νὰ περνοῦνε, πού φλόγες τὴ ζῶναν.

Ἄλ' αὐτὰ νὰ τὰ εἶδα τάχα
ἢ μὴν τᾶχει πλάσει ὁ νοὺς
μέσ' στὴ ζάλη τῆς τρομάρας ;
Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, μὰ τοῦτο
τάποτρόπαιο πὼς τὸ βλέπω
μὲ τὰ μάτια μου, τὸ ξαίρω.
Καὶ θὰ μπόρεια μὲ τὰ χέρια νὰ τὸ πιάσω,
ἂν στὸν κίντυνο μπροστὰ
δὲ μὲ συγκρατοῦσε ὁ φόβος.

Ποιὰ ἀπὸ τοῦ Φόρκη εὐὸ τις κόρες
νάσαι λοιπόν ;
Γιατὶ μὲ κείνη τὴ γενιά 8730
σὲ παρομοιάζω.
Ἄπὸ τις Γραιῖες καμιὰ μήπως εἶσαι,
πού με ψαρὰ γεννηθήκαν μαλλιά,
πῶχουν κ' οἱ τρεῖς ἓνα μάτι, ἓνα δόντι
καὶ μεταλλάζουν ; 8735

Τέρας, τολμῆς και βγαίνεις δίπλα
στὴν Ὀμορφιά
μπροστὰ στοῦ Φοίβου τὴ ματιὰ
τὴν ξεδιαλύτρα ;
Πρόβαλε τότε λοιπόν, γιατί ἐκεῖνος 8740
τὴν ἀσκημιὰ δὲν τὴ βλέπει ποτέ,
ὅπως δὲν εἶδε ποτὲ και τὸν ἦσκιο
τᾶγιο του μάτι.

Ὅμως ἐμᾶς τοὺς θνητοὺς κάποια μοῖρα
μᾶς ἀναγκάζει κακὴ νὰ τραβοῦμε τὸν πόνο, 8745
ἄχ, τὸν ἀνέκφραστο πόνο, πού δίνει
τὸ σιχαμένο, τὸ αἰῶνια ἀποτρόπαιο στὰ μάτια
ὄσων λατρεύουνε τὴν ὀμορφιά.

Ἄκου λοιπόν, ἂν ἀπόκοττα βγαίνεις
νὰ μᾶς μπροστιάσεις, τᾶνάθεμα και τὴν κατάρα, 8750
ἄκου τῆς κάθε βρυσιάς τὴ φοβέρα
ἀπὸ τὸ στόμα νὰ βγαίνει καλότυχων ὄντων,
ὅπου τὰ πλάσανε χέρια Θεϊκά. 8715

(Μετάφραση)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

8720

8722 τοῦτο τάποτρόπαιο, τὴ Φορκυάδα.
8728 Φόρκης, (αρχ. Φόρκης-υνος) θαλασσινὸς θεός· οἱ
κόρες του προσωποποίηση τῆς Φορκίης τοῦ σκοταδιοῦ και
τῆς γριμιστικῆς ἀσκημιᾶς.
8737 στὴν ὀμορφιά, στὴν Ἐλένη.
8753 Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πλάσανε χέρια Θεϊκά, ἐνῶ οἱ
Γραιῖες εἶναι γεννήματα τῆς νύχτας.

Σ.

ΓΙΑ ΝΑ ΘΡΕΨΗ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Ἡ κυρὰ Μαριγῶ, μιὰ καλοστεκούμενη ἐξηντάρα,
ἔστεκε στὸ μαγειριὸ και περίμενε τὸν κύριό της, πού
ἀργοποροῦσε πολὺ ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι. Στὴν τραπε-
ζαρία εἶτανε ἔλα ἔτριμα. Δυὸ σερέτσια, ἓνα στὴν
μίαν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ κ' ἓνα στὴν ἄλλη, σὰ νὰ
ἐπρόκειτο νὰ ἐξοικονομηθοῦν ὅπως - ὅπως σὲ κανένα
ξενοδοχεῖο ἰδιότροποι πελάτες. Καὶ τὰ φαγητὰ ἔμε-
ναν στὸ μαγειριὸ, σιμὰ στὴν φωτιά γιὰ γὰ μὴν
κρυώσουν. Ἡ γρηά, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα κα-
τσουφιασμένη και ξερομασουλίζοντας, ἐπερίμενε τὸν
κύριό της, και τῆς φαινότανε οἱ στιγμὲς γιὰ δόλα-
κερα χρόνια. Ἡ πείνα τὴν ἔκανε νὰ θυμῶνῃ. Πῶς ;
Ἄν ἀργοῦσε ὁ κύριος νᾶρθῃ, θὰ τὸν ἐπερίμενε ἴσαμε
τὴ νύχτα νηστικιά ; Καὶ δὲν εἶτανε στὸ σπίτι τάχα ἢ
κυρὰ της ; Γιὰ πρώτη φορὰ ἐσκεψίτηκε πόσο κακὸ
πρᾶμα εἶτανε ἢ γρίνια σ' ἓνα σπίτι. Ναί, ἢ γρίνια
εἶτανε τὸ χειρότερο πρᾶμα ! Μὰ τ' ἀφεντικὰ της
δὲν ἐγρίνιαζαν πραγματικά, καμωνόντανε· ἐγρίνιαζαν
ἀπ' ἀγάπη γιὰ νὰ παίξουνε, σὰν παιδόπουλα πού
εἶτανε. Αὐτὴ τῶξερε πιά καλά, δὲν εἶτανε ἢ πρώτη
φορὰ· εἶτσι ἐτρωγόντανε σὰν τ' ἀλογοπόδαρα· ἐμά-
λωναν, ἐβριζόντανε, ἐδαστούσανε κάκια, ἔλα ψεύτικα,
κ' ἔπειτα ἐφιλιώντανε κ' ἀγκαλιαζόντανε. Μὰ σήμερα
τὸ παρακάμανε μὲ τὰ πείσματά τους, και στὸ τέλος
αὐτοὶ ἄς ἔκαναν ὅ,τι κ' ἂν ἤθελαν, μὰ δὲν τοὺς
χρωστοῦσε τίποτας και ἢ ἴδια νὰ παίζουσε μὲ τὸ
στομάχι της. Ὅριστε τώρα ! νὰ περιμένη νᾶρθῃ ὁ
κύριος και νὰ φάῃ, ἔπειτα νὰ κλειστῇ ἐκεῖνος στὸ
γραφεῖο του, και νὰ πάῃ νὰ φάῃ ἢ κυρὰ της, νὰ
σηκώσῃ κατόπι τὸ τραπέζι, κ' ὕστερα ἀπ' ἔλα νὰ
καθίσῃ νὰ φάῃ κ' αὐτὴ. Μὰ θὰ τῆς ἐπεφταν τ' ἄν-
τερα ἀπὸ τὴν πείνα, και καθὼς τὸ σκεφτότανε, βα-
στοῦσε τὴν κοιλιὰ της, σὰ νὰ φοδῶτανε μήπως τῆς
πέσουνε πραγματικά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ
κράξῃ τὴν κυρὰ της, και, ἂν ἐκεῖνη ἐπέμενε νὰ μὴ
θέλῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, θὰ κένωνε και
θᾶτρωγε μονάχη της, κ' ἄς ἐνερούλιαζαν τὰ φαγητὰ·
ἤξερε αὐτὴ πὼς νὰ τὸ δικαιολογήσῃ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε στὴ σκάλα πατήματα,
κ' ἔπειτα ἓνα νευρικὸ χτύπημα στὴ θύρα. Ἐτρεξε
μὲ τὰ γεροντικὰ της ἄλλα και κ' ἀνοῖξε. Εἶτανε ὁ
κύριός της· ἓνας νέος εἰκοσι τριῶν - εἰκοσι τέσσερω
χρονῶν, ὀρειότατος, μὰ μὲ χοντρά φερσίματα και μὲ
ἀφρόντιστο ντύσιμο. Τὴ ὄρα ἐκεῖνη εἶτανε ξαναμέ-
νος, σὰ νᾶχε μαλώσῃ.

— Ἀργήσατε, κύριε, πάρα πολὺ σήμερα—εἶπε ἢ
γρηά, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴν ταραχὴ τοῦ κυ-
ρίου της.

Ἐκεῖνος ἐτράθηξε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, γιὰ τὸ
γραφεῖο του.

— Ἐχόρτασε πάλε μὲ παραμύθια φαίνεται ὁ κύ-
ριος—ἐσκεψίτηκε ἢ γρηά—ἐχόρτασε αὐτὸς μὲ παρα-
μύθια, και νομίζει πὼς χορταίνουσε και οἱ ἄλλοι.

— Κύριε, τὸ φαί θὰ χαλάσῃ εἰν' ἔτοιμο ἀπὸ πολ-
λὴν ὄρα—τοῦ φώναξε μὲ προσποιητὸ δισταγμὸ, ἐνῶ
μέσα της ἐγελοῦσε μὲ τὰ καμώματα τοῦ κυρίου της.

— Δὲν ἔχω διάθεση, δὲ θέλω νὰ φάω—ἀπάντησε
ἐκεῖνος,—ἀρκετὰ μὲ χόρτασεν ἢ κυρὰ σου. Ποῦ βρι-
σκεται τώρα ;

— Στὸ δωμάτιό της, κύριε, κλειδωμένη ὅπως
πάντα.

— Κλειδομανταλωμένη στὸ κελὶ της, σὰν καμιὰ
καλόγρηρα κανενὸς παραμυθιοῦ τοῦ Βοκκάκιου ! εἶπε
ὁ κύριος μένοντας εὐχαριστημένος γιὰ τὴν πετυχη-
μένη ὕβριστικὴ παρομοίωση, κ' ἐμπήκε στὸ γραφεῖο
του.

Ἡ κυρὰ Μαριγῶ δὲν ἐμπόρесе νὰ καταλάβῃ τί
πρᾶμα εἶτανε ὁ Βοκκάκιος και τί εἶδους καλογρηά
εἶτανε ἢ κυρὰ της, μὰ ἐπροτίμησε νὰ τρέξῃ στὸ μα-
γειριὸ και νὰ στρωθῇ στὸ φαί.

— Ἀνάμεσα στοὺς τρελλοὺς — ἐσκεψίτοτανε — ὁ
γνωστικὸς πάει χαμένος, ἂν δὲ συμμορφώνεται. Κι'
αὐτὴ δὲν ἐσκόπευε νὰ υποφέρῃ. Ἄλλη φορὰ θᾶκανε
κ' αὐτὴ τὰ δικά της· θᾶτρωε ὅταν τῆς ἐρχότανε ἢ
ὄρεξη, θᾶφτιανε ὅ,τι φαί θὰ τῆς ἄρесе, θᾶκανε κ'
αὐτὴ τὴ θυμωμένη, τὴν ἰδιότροπη, τὴν παράξενη· και
γελοῦσε μονάχη της, σκεψτόμενη πὼς εἶτσι τὸ σπίτι
θᾶμοιαζε μὲ τέλειο τρελλοκομεῖο.

Πρὶν ἀποφάει, τὸ κουδουνάκι τὴν ἐκραζε στὸ γρα-
φεῖο τοῦ κυρίου της.

— Δὲ θὰ μὲ ἀφήσουνε ἐσήμερα μήτε νὰ φάω—
εἶπε μὲ τὸ νοῦ της—κ' ἐξεκίνησε μ' ἀδιάθετο ἔθιμα,
σέρνοντας τις παντόφλες της και μασουλίζοντας.

Ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ γραφείου και, μπάζοντας τὸ
κεφάλι της, ἐρώτησε :

— Μὲ ζήτησε ὁ κύριος ;

— Ναί, ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι. Γιὰ τὴν κυρὰ
σου. Αὐτὲς τις ἡμέρες δὲν ἐπαρτήρησε τίποτας ;
Δὲν ἐσυνέβηκε τίποτας ; Γιατὶ δὲ μοῦπες λέξῃ τώρα
τόσες ἡμέρες ;

— Σήμερα—ἀπάντησε ἢ κυρὰ Μαριγῶ—ἐσήμερα
ἤρθε ἢ κυρία Δάλια, πού ἔλειπε ταξιδι, και ζήτησε
νὰ ἰδῇ τὴν κυρία, μὰ ἐγὼ τὴν ἔκαμα νὰ φύγῃ τόσο
εὐχαριστημένη πού δὲν πιστεύω νὰ ξαναπατήσῃ τὸ
κατῶφλι σας. Ἡ κυρία ὅμως μοῦ φαίνεται πού ἄλ-
λαξε γνώμη, ἐμετανόησε· εἶτσι μοῦ φαίνεται. Ὅλη
τὴν ἡμέρα στέκει κλεισμένη στὸ δωμάτιό της, σὰ

φυλακισμένη, και δεν την ενδιαφέρει: για κείνους που έρχονται, δε μου λείπει λέξη πιά, και φαίνεται πως την ευχαριστεί κι' αυτή πως διόχτω τις επισκέπτριες.

Ο κύριος την έκοίταξε λοξά και με δυσπιστία, ακούοντας να του υπερασπίσει τη γυναίκα του. Έπειτα παίρνοντας ένα υφός μυστηριώδες, την έρωτησε:

— Ωστε ή κυρά σου ξανάγινε δσία Μαρία! Και στο δρόμο δεν έπαραιτήρησες τίποτας, κάτω από τα παραθύρια της; Δεν άκουσες να ψιθυρίζουνε τίποτας στη γειτονιά;

— Μά στέκει, κύριε, διαρκώς κλεισμένη στο δωμάτιό της, πως μπορώ να κοιτάξω στο δρόμο, που δε βλέπουν παρά μονάχα τα παραθύρια του δωματίου της;

— Γιατί δε μου τώπες αυτό ποτέ;— Έβρουχθήθηκε ο νέος.— Γιατί δε μου τώπες να της αλλάξω άμέσως το δωμάτιο; Την άτιμη!— Και τα τελευταία λόγια τα πρόφερε με τα δόντια σφιγμένα.

— Μά κι' εγώ χθές το πρωτοπαραιτήρησα, κύριε, —είπε ή κυρά Μαριγώ— και σήμερα με την άνησυχία μου που άργήσατε, μου τό πήρε ο Θεός από τό νοσ.

— Μπα την άτιμη!— Ξανάπε ο νέος, κοκκινίζοντας σαν παπαροδνα, και σαν άφαιρεμένος.— Έμεις φυλάμε τη θύρα, κι' αυτή έκαμε θύρα τό παραθύρι. . .

— Τί λέτε, κύριε!— Έκαμε σαστισμένη ή κυρά Μαριγώ, που υποψιάστηκε μήπως είχε συμβεί πραγματικά τίποτας σοβαρό.

— Τί λέω; Χαμπάρι κανέναν μας δεν είχε. Κρίμα στα στρατηγήματά σου. Μά ή παροιμία λέει πως ο Σατανάς φυλάει τόν κλέφτη, μά φυλάει και τό νοικοκύρη. Και την έπιασα σκαστή. Άνεβάσει από τό παραθύρι τό λεγάμενο, κι' έμεις φυλάμε τη θύρα. Ναι, φυλάμε τη θύρα μήπως την άνησυχήση κανέναν. Έκει έφτάσαμε!

— Μά την είδατε με τα μάτια σας;— Έρωτησε ή γρηά σαστισμένη, γιατί δεν ήθελε ν' άνακατευτή αυτή σε σοβαρά πράματα. Όλα κι' όλα τα χωρατά και τα νάζια είτανε χωρατά και νάζια, μά τα σοβαρά είχανε και συνέπειες. Καλύτερα ξαναπήγαινε στο φτωχικό της να ξενοπλένη καθώς και πρώτα. . .

— Άν την είδα με τα μάτια μου;— είπε ο νέος έξερεθιζόμενος.— Μά γιατί άργησα; Κάτου από τό παραθύρι της ένας κορτάκιος έκανε σύντομους περιπατους και κάθε τόσο έκανε προφυλαχτικές χειρονομίες, κοιτάζοντας ψηλά. Έκρύφτηκα στη γωνία του δρόμου, και σε μιά στιγμή τί να ιδώ! Τοσ λόγου της ν' ανοίγη τό παραθύρι, να βγάξει τη μυτίτσα της, σαν τη χελώνα, να κάνη ένα νόημα προφυλαχτικό, και να ξανακλή άμέσως. Ό λεγάμενος, ύστερ' άπ' αυτό, έπλησίασε στον τοίχο κι' άρχισε να ξεετάζει τό σολίνα των νερών των κεραμιδιών, σα νατανε κανέναν μηχανικός, κι' έκανε προφυλαχτικές χειρονο-

μίες. Με ζάλισε τό θράσος του και στάθηκα στη θέση μου άκίνητος, σα να με κρατούσε καρφωμένον κανένα γιγάντιο σιδερένιο μυστικό χέρι. Σχεδόν έχασα και την πνοή μου, κι' έγίνηκα δλος μάτια κι' αυτιά. Άπό στιγμή σε στιγμή περίμενα να τόν ιδώ να σκαρφαλώση από τό σολίνα των νερών των κεραμιδιών και ν' ανεβή. Με τό θάρρος πώδειχτε, όλα μου φαινότανε εύκολα. Και καταλάβαινα πως, για νάχη τόσο θάρρος, ποιός ξέρει πόσες φορές ν' ανέθηκε στο σπίτι μου! Έτρωγα τα πεσιά μου. Μά σε λιγάκι έφυγε. Τότες πλησίασα, και τί να ιδώ; Ό σολίνας είτανε σ' ένα, δυο μέρη χαλασμένος. Έκει έκατάλαβα πως της έλεγε πως δε μπορούσε ν' ανεβή, γιατί μπροσσε να κατακυλήση και να σκοτωθή. Δεν υπάρχει καμία άμφιβολία, πως αυτός έχάλασε τό σολίνα. Ποιός ξέρει πόσες φορές ν' ανεβοκατέθηκε! Κ' έμεις φυλάμε ακόμα τη θύρα! Δεν τόν έπρόλαβα. . . Είχε φύγει ο άτιμος. . . μά εκείνη δε μπορεί να μου φύγη. . .

Σ' ελο τό διάστημα που μιλούσε ο κύριός της, ή κυρά Μαριγώ, άφοσ σιγά-σιγά ξαναπήρε τό χρώμα της, καμωνότανε τάχα πως έσάστιζε για κείνα που άκουε, ένθ μέσα της έγελουσε για την παιζόμενη φάρσα. Ήξερε καλά πως ο νέος που είδε ο κύριός της ανέβαινε ταχτικά από τό σολίνα, μά δεν ανέβαινε στο δικό τους τό πάτωμα, μήτε για την κυρά της: ανέβαινε για ένα κορίτσι πώμενε στο κάτω πάτωμα. Είτανε μιά δλάκερη ιστορία. Οι γονένοι της νέας, για να χάση τα ίχνη ο ανεπιθύμητος έρωμένος της, την έστειλαν στη θεία της. Μά ο έρωτας έχει όλα τα μέσα για να θρίσκειται σ' όλα ένήμερος, κι' από την μιά πόλη στην άλλη έταξειδέσαν οι δυο έραστές με τό ίδιο τραίνο. Έτσι, στο σπίτι της θείας της, έλαβε όλη την ευκαιρία για τις έρωτικές της συνάντησες, που είταν αδύνατο να πετύχη στο σπίτι της. Το μέρος είτανε άπόκεντρο, τα παραθύρια του δωματίου της αρκετά χαμηλά, σχεδόν δύο μέτρα, ή θεία της γρηά και λιγάκι κουφή, κι' ο θετός της άρρωστιάρης και παράξενος. Ύπαρχαν δηλαδή όλες οι προϋπόθεσες για να μένη στο δωμάτιό της ώρες δλόκληρες ανενόχλητη. Και ο έραστής της έλάβαινε ταχτικά την ευκαιρία να την επισκέφεται στο δωμάτιό της, και να μένη μαζί της όσην ώρα επιθυμούσε.

— Έγώ, κύριε, —άποκρίθηκε ή κυρά Μαριγώ, —έγώ, κύριε, έκαμα τό χρέος μου, όπως μπορούσα καλύτερα' αν ή κυρά είναι τετραπέρατη και καλιγώνει και τη μυίγα με την έξυπνάδα της, τί ήθέλατε να κάμω; Που να φτάση ο νοός μου ίσιαμ' εκεί και να φανταστή πως ή κυρά μου έπιασε τό άπόκεντρο αυτό δωμάτιο με πονηριά από την ήμέρα του γάμου σας;

Τα τελευταία λόγια της γρηάς έκαμαν έξαιρετικην έντύπωση στον κύριό της, γιατί άμέσως έσκυρώπασε και θυβίστηκε σε σκοτεινούς συλλογισμούς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΣΤΙΧΟΥΣ,"

ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Γοργά στ' Άνέμου φεύγουνε τό φύσημα τα νέφια,
Σαν ταραγμένα πρόβατα στοσ λύκου την όρμή,
Τραντάζ' ή γύφτισ' Άστραπή τα βροντερά της ντέφια,
Χορεύοντας λαμπρόκορμη στοσ Μυστηρίου τη γή:

Θεία Έλευσίνα, σώπασε μεσ στην καρδιά ή λατρεία;
Μά μήν υπάρχει και καρδιά;
Χορτάρι' άνεμοσάλευτα της Δήμητρας ή έστία,
Κι' δλέθρου μαύρη ίσκιά!

Άθήνα, Άπριλίου 1922.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ—ΜΙΛΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΓΕΙΟ

Στην άσπρη πέτρα καθισμένος, πόννε
κάτω άπ' τη ζοφερή βελανιδιά,
τ' άνθη κοιτώ στοσ χώμα σου π' άνθουε,
κι' αρχίζω να θυβίζομαι ξανά,
μεσ τοσ θανάτου την αλώνια σκέψη.
Παρθένα, που σκεπάζει, τώρα ή γή,
στον έρωτα είχα κάποτε πιστέψει,
για των ματιών σου τη φεγγοβολή,
που μεσ τό μαυρο χώμα θάχουν λυώσει.
Κι' έτσι μου φαρμακόθηκε ή ζωή
άπό τη πίκρα, που τη νοιώθουε όσοι,
πιστέψαν σε μι' άθάνατη πνοή.

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Μέσα στοσ ζόφο της νυχτός σε μαρτυρά ο λυγμός σου
Κι' άπ' τα πηχτά σκοτάδια της, πιδ μάδρη έσδ πλακώνεις
Σαν τό βραχνά τα στήθια της. Τό μάτι σου ως στηλώνεις
Όλα φαντάζουν φωτεινά στο δλέμμα τό δικό σου.

Άπάνω από τα σιωπηλά τό μυρολόι άπλώνεις
Και στις καρδιές άντιλαλει, ω ρίγη!, ο δαρμός σου
Κι' ως ρίχνεις τη στυγνή κραυγή στοσ μάδρον ούρανό σου
Στην πένθημη την πίκρα σου άνατριχα κι' ο γκιώνης

Ποιανής κατάρας ή πνοή χάιδεψε τό λαιμό σου
Χάιδι θανάτου κι' έφριξεν ή νύχτα δλόγυρά σου
Σα να προμήνυσε χαμόν ο σκοτεινός χρησμός σου;

Και ξάφνου ως έταράχτηκες άπ' τόν άναπαμό σου
Μέσα στη νύχτα χύθηκες με τα πικρά φτερά σου
Σα μάδρο ξάστραμα και σαν τόν πιδ φριχτό λυγμό σου!

ΝΙΚΟΣ ΛΑΓΔΗΣ

S P L E E N

Κάτι με βασανίζει σαν άνάμνηση
Κάποιος ζωής, που ίσως δεν έχω ζήσει.
Κάτι, σαν πόθος για μιάν άλλη, που άδικα
Γυρεύει ο νοός μου να την παραστήση.

Κ' ένω στο δρόμο σπάζουε ακατάπαντα
Τα βέλη της βροχής τα κρουσταλλένια,
Σαν καρφωμένο μ' έχει στο παράθυρο
Για κάτι που δεν ξέρω, μι' άγρυπνη έννοια.

Μά ως βλέπω κάποιους ίσκιους, που σαλεύουε
Περαστικοί, θαμποί, κυνηγημένοι
Στα πεζοδρομία επάνω, που φεγγίζουε,
Μόνο μιά πίκρα τότε μου άπομένει

Και λέω, τις τωρινές πως βλέπω λύπες μου
Με τη βροχή στο δρόμο να γυρνάνε,
Καθώς γυρνάν τη νύχτα οι πόρνες οι άστεγες
Κ' ένα έραστή τους άγνωστο ζητάνε.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗ ΣΤΕΡΝΗ

Τα δάκρυά μου επέσαν
στάχνό σου προσκεφάλι,
που λούλουδα είχαν βάλει
την ώρα τη στερνή.

Και γράψανε για σένα
με της καρδιάς τοσ ήχους,
έγράψανε δυο στίχους
την ώρα τη στερνή.

Τα δάκρυά μου τώρα
μυστήρια θα σου πόννε
και θα σου τραγουδοϋνε
στην κλίνη τη στερνή.

Τα λόγια του έρωτά μου,
που χρόνια τα είχα κρύψει
και ξεσπασαν με θλίψη
την ώρα τη στερνή.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΓΑΠΗ..

I

Κ' οί δυο αδελφές, μιὰ πιθμορφη απ' τήν άλλη.
'Η μιὰ—δὲ βρῖσκω λόγια— ἢ καστανή...

Κόσμοις ἀγάπης κλειῶ στὰ σωθικά μου.
Μὰ εἶναι τὰ βάσανά μου ἔτσι πολλά...

"Α, ἐσεῖς, μέσ' στή μυρόβολη καρδιά σας
Κλείστε, ἀνθοί, τὰ λόγια πού σκορπῶ.

II

Τὰ δροσοστάλαξά σου χεῖλη
Σὰν τὰ φιλῶ γλυκά, γλυκά,

Μὰ ὅταν φιλῶ τὰ ὑγρά σου μάτια,
—Αἶ, τότε ἄς τέλειωνε ἡ ζωῆ—

III

Μὴν τὰ κυττάξεις τόσο καὶ θὰ σβύσουν,
Φοβοῦμαι, ὅλα τ' ἀστέρια ξεφνικά.

Μὴ βλέπεις τήν καρδιά μου, εἶν' ἄλλο πράμμα,
'Εκείνη κι' ἂν βαστάῃ τὸσον καιρό,

Τὰ μάτια σου ... ὁμορφιά παραμυθένια,
'Ονειροῦ θησαυρός ... τὶ νὰ τὰ εἰπῶ;

IV

"Αστατος λές; τὶ φταῖω; τ' ἀηδόνι
Μάρτυρας, τ' ἀστρο τὸ ξανθὸ

Μόνος μιὰ νύχτα ἐκεῖ μὲ σένα—
Κι' ἀρνήθηκα ... ξανθή μου, ἄλλοί!

"Α, τὶ στιγμὴ πού ἦταν ἐκείνη
Βαθειᾶς ὀδύνης καὶ ... ἡδονῆς.

Χίος, 1928. ΔΡΙΣΤΕΙΑΝΗΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

ΚΑΤΙ ΠΕΡΑΣΕ

Μιὰ γραμμὴ, - σὰν κόψιμο ξυραφιοῦ τοῦ χαρακῶνε
τὸ μάγουλο. Μιὰ σκλίθρα τρέλλας καρφώνεται σὲ

Κουλουριάζεται μέσα στὸ χαντάκι, σφίγγει γύρω
στὰ πόδια μιὰ κοκκινωπὴ πέτρα ριζωμένη μέσα στὸ

— Μάρκο! Μάρκο! βουτίζει στ' αὐτιά του. Κι' ἐ-
πειτα τὸ δράχνιασμα τῆς φωνῆς τῆς μέσα απ' τὸ

Τὸ κεφάλι μὲ τὶς τετράγωνες σαγῶνες κολλάει στὸ
χλωμὸ τρομασμένο πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ πού, ἀπελ-

Δαγκάνει τὸ χῶμα μπροστά του, μισοσηκῶνε-
ται, ... τὰ νευρά του παραλύνουν καὶ πέφτει πάλι στὸ

Οἱ τετράγωνες σαγῶνες σφίγγουν, τὸ κορμὶ τοῦ
κοριτσιοῦ γλυστράει κάτω στὸ χῶμα, ... ἀπάνω στὰ

Μιὰ τρελλὴ λεπίδα μαχαριοῦ ξεριζώνεται: ἀπ' τὸ

λαιμό του καὶ τινάζεται στὸ λιοπύρι, ... μιὰ φωνὴ
ἀνείπωτη. Ἡ κόκκινη πέτρα κατακυλάει στὸ βάθος

Τὸ αἷμα κοκκινίζει περισσότερο στὴν ἄκρη τοῦ
χωραφιοῦ καὶ μέσα στὸ κόκκινο, ... κατακόκκινο

Ἡ τσάπα σφυρίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ, ... ἔπειτα
βουθὰ πέφτει μὲ λύσσα, ... ξεφεύγει απ' τὰ χέρια

Ἡ δάση σφυρίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ, ... ἔπειτα
βουθὰ πέφτει μὲ λύσσα, ... ξεφεύγει απ' τὰ χέρια

Πηδάει τὸ χαντάκι, ... κάτι τρέχει ἀπὸ πίσω
του, ... μιὰ βουθὴ μεσημεριάτικη τὸν κυνηγάει, ... ὁ

τζίτζικας τσιτσιρίζει. ... ὁ ἥλιος τοῦ στέλνει αἷμα, ..
κατακόκκινο αἷμα, ... χάχ! ἄχ ἄ! ... Τὸν σκό-

Ἐπετάγεται ἀπ' τὸ χαντάκι. Σὰν κείνο τὸ ξεχα-
σμένο μεσημέρι, ... στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ. Σφυ-

Κάθετα χάρω, ... ἀπάνω ὁ ἥλιος τοῦ πυρώνει
τὸ κρανίο. ... τὰ χόρτα ἀναπνέουν φωτιά, ...

... Σβύνει ἡ σκλίθρα ἀπ' τὸ μάτι, ... τὰ δάχτυλα
παραλύουν, ... κι' ἀπ' τὸ μυαλὸ σβύνει ἡ ἀξαφνὴ

Ἄθῆνα ΒΑΣΟΣ Α. ΗΑΙΟΠΟΥΛΟΣ LUX

ΣΑΛΩΜΗ

Τῆς Εαδέρφης μου Celeste Barducci - Caffiero.

κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ σπρώχοντας
ὕστερα τὴ μισάνοιχτη πορτοῦλα προχωρεῖ πρὸς τὰ

— Καλῶς τὸ Βρανᾶ,
ἀκούεται νὰ λείει τότε μιὰ χοντρή φωνὴ πίσω ἀπὸ

— Καλὴ σπέρα,
ἀπαντᾷ ὁ νεοφερμένος καὶ κατεβάζει τὸ γιὰκὰ τοῦ

— Καιρὸ εἶχες νὰ μᾶς ἐρθεῖς, καιρό!..
Ξανάπε στὸ Βρανᾶ ὁ μαγαζάτορας.

— Δουλειές, βλέπεις, σκοτοῦρες!..
— Ἄστα... ἄστα αὐτὰ τὰ κόλπα καὶ δὲν κολ-

— Δουλειές σου λέω, δουλειές, πράμα πού δὲ ση-
κῶνει συζήτηση.

— Πάντα νᾶχεις δουλειές, γιὰ στὰ χέρια σου,
μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς ξεγνᾶς... ἂν κι ἀπὸ δὴ

ἔκανε ὁ ταβερνάρης καὶ κουνούσε τὸ δάχτυλό του
σὰν μπακέττα μαέστρου.

Ἄσταν ἄσταν τὸν κοίταζε καλὰ καλὰ, σὰν ἀπολι-

Πυκνὴ, πυκνὴ ἢ ἀτμόσφαιρα, βαρεῖα σὰ μολύβι,
ὁ οὐρανὸς θαμπός, σκοτινιασμένος ἀπλώνεται πάνω

Ἔπειτα τὸ δράχνιασμα τῆς φωνῆς τῆς μέσα απ' τὸ
χοντρὸ χέρι πού προσπαθᾷ νὰ κλείσει τὸ στόμα.

Τὸ κεφάλι μὲ τὶς τετράγωνες σαγῶνες κολλάει στὸ
χλωμὸ τρομασμένο πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ πού, ἀπελ-

Εἶναι σταθερὸ σὰν τὸ φῶς τῆς Ἄφροδίτης, σὰν
τὰ μάτια λάγνας γυναίκας. Καὶ κει πλάι στὸ φῶς

Καὶ μέσα στὴ σιγαλιὰ τοῦ μεγάλου δρόμου μιὰ
σκιὰ σκίζει τὸν ψυχρὸν ἀέρα, ζυγώνει πρὸς τὸ φῶς,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Σε λίγους μήνες από το θάνατο του Καρκαβίτσα το Έλληνικό διήγημα χάνει με το θάνατο του Ντίνου Θεοτόκη κι άλλον από τους καλούς του εργάτες.

Την εποχή που στη λογοτεχνία μας βασιλεύει ή προχειρολογία, άνθρωποι της μόρφωσης του συγγραφέα του «Καταδίκου» αποτελούν σπάνια φαινόμενα.

Ο Θεοτόκης μας αφήνει πολυειδή εργασία, πεζά, ποιήματα κι αριστοτεχνικές μετάφρασεις, μα προπαντός είναι ένας από τους καλλιτέρες μας πεζογράφους.

Έχουμε επιφύλαξες για ώρισμα σημεία του έργου του, αλλά πάντα θα μένει ο Ντίνος Θεοτόκης ένας από τους λίγους που δώσαν μια νέα ζωντανή πνοή στον τόσο οπισθοδρομημένο κλάδο της λογοτεχνίας μας, το διήγημα.

Ακόμα ή ασυνέπεια στις ιδέες του δεν είναι προς τιμή του, αν και ήταν γενική στους ανθρώπους της εποχής του να μην μπορούν να νιώσουν βαθειά τους καινούργιους δρόμους της ζωής.

Για το έργο του Κ. Θεοτόκη θ' ασχοληθούμε πλατειά σε κατοπινό φύλλο του Έσπερου.

Θ. Ν. Τ.

ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ο «Έσπερος» δγαίνει διπλός αυτόν το μήνα από τη μια ακολουθώντας την ταχτική του παγκόσμιου φιλολογικού περιοδικού τύπου κι από την άλλη για να ταχτοποιήσει την έκδοτική του σειρά που είχε αρκετά έκτροχιαστεί.

Μ' αυτό το φύλλο ο «Έσπερος» κλείνει την πρώτη του χρονιά. Αν και δπου μιλούν τα πράματα τα λόγια είναι περιττά, νομίζουμε πως έχουμε το δικαίωμα να καυχηθούμε a posteriori για την πρόοδο του περιοδικού μας μέσα στο χρόνο.

Στην αρχή μικρή έπαρχιακή δεκαήμερη επιθεώρηση εξέλιχτηκε από φύλλο σε φύλλο σε κατάσταση να πάρει μια απ' τις πρώτες θέσεις μέσα στα έλληνικά λογοτεχνικά περιοδικά.

Μακρὰ από φιλολογικά κείμενα και λογοτεχνικές κλίκες ο «Έσπερος» φιλοδόξησε να δει στις στήλες του δλους τους παλιούς ή νέους λογοτέχνες.

Και λυπούμαστε κατάκαρδα αν παρ' όλες μας τις προσπάθειες συνέβηκαν παραξήγησες που περισσότερο από τον καθένα λύπησαν εμάς.

Ήταν μεγάλα τὰ εμπόδια που μās παρουσιάστηκαν και πρώτα-πρώτα επειδή θρησκόμαστε μακρὰ απ' την Αθήνα συναντήσαμε πολλές φορές δυσκολίες στη συνενόηση με τους συνεργάτες μας και σε άλλα ζητήματα. Έδω φαριστούμε πολύ δσους μās βοήθησαν.

Έπειτα και από τυποική άποψη: οι άπεργίες, έπιστράτευσες κ.τ.λ μās έβγαλαν συχνά από την ταχτική μας σειρά.

Με το δικαίωμα που μās δίνει ή ως τὰ τώρα πρόοδο του περιοδικού ύποσχόμαστε πως θα καταβάλουμε κάθε προσπάθεια να κάμουμε τον «Έσπερο» δσο μπορεί τέλειο.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Έφ' άπαξ:

Όλόκληρον σελίδος . . .	δραχμαί	100
Ήμιση » . . .	»	50
Τέταρτον » . . .	»	25

Διά περισσοτέρας φοράς:

Όλόκληρον σελίδος . . .	δραχμαί	80
Ήμιση » . . .	»	40
Τέταρτον » . . .	»	20

Διά τους συνδρομητάς ως και τους εκδότας ή δι-δλοπώλας έκπτωσις 15 ο/ο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Παρακαλούμε θερμά τους συνδρομητάς μας που τυχαίνει να μην είχαν πληρώσει τις συνδρομές τους, τους αντιπροσώπους μας κι δλους δσους έχουν λογαριασμούς με τη διαχειρηση του περιοδικού να φροντίσουν να τις ταχτοποιήσουν τώρα με το τέλος του χρόνου.

Τυπογραφείο Αθ. Σκορδίλη. Σύρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Π Ρ Ω Τ Ο Τ Υ Π Α

- Τέλος Άγρας: Η τέχνη και ή ζωή 21. Αίνιγμα 101.
 Γκούρας Άλειτούργητος: Τò φιλι 84. Ό πόθος 100.
 Ίσαντρος Άρις: Ήρεμες στιγμές 35.
 Μ. Βάλας: Η αντίληψη της ξένης Φιλολογίας στον Έλληνικό Φιλολογικό Τύπο 125.
 Κωστής Βελμούρας: Κουβέντα 19. Χελιδονοδ 84.
 Δημοσθένης Βουτυράς: Καί ήσύχασα . . . 82, 98.
 Αντώνης Γιαλούρης: Κριτικά άρθρα: Τò Φως που καίει 92. Τò νυμφώνα σου βλέπω. Τὰ μελούμενα 115.
 Φώτος Γιοφύλης: Αρχή μιας άνοιξης 6. Κάτου από τὰ φτερούγια μου 36.
 Ρήγας Γκόλφης: Κυπαρίσι 114.
 Ειρήνη Δενδρινού: Όλα ροζ 124.
 Άγγελος Δόξας: Κόρος 114.
 Άναστ. Δρίβας: Το φθινόπωρο 51.
 Βάγγος Έρμας: Η καρδιά μου 55.
 Γιάννης Ζήρας-Άγκαθιώτης: Αίμα στο αίμα 90.
 Βάσος Ηλιόπουλος - Lux: Κάτι πέρασε 138.
 Χρίστος Ίερο-Γιάννης: Οι καμπάνες 106.
 Σπύρος Καμηλιέρης: Νιρβάνα 35. Αναδυομένη 56. Στροφές 106.
 Δ. Γρ. Καμπούρογλους: Από τò δράμα του Βύρωνος 20.
 Σίτσα Καραϊσκάκη: Στοργές 34. Στροφοβλες 123.
 Άριστειδης Καράβας: Από την «Άγάπη» 138.
 Πάνος Καραβίας: Τ. Ρ. 124.
 Κ. Γ. Καραϊσκάκης: Μυδαλιά 2. Άγάπη 19. Ζωές 33. Στον κήπο απόψε 50. Τραγούδι παραφροσύνης 129.
 Γιάννης Καψαμπέλης: Έκθεση ζωγραφικής Α. Chrithenco 95.
 Μιχ. Κόκκαλης: Στον Κώστα Ουράνη 75.
 Γιάννης Κουγιούλης: Αντίλαλοι 56.
 Λέων Κουκούλας: Έλα 65. Spleen 137.
 Νίκος Λαίδης: Δύπη 50. Πόθος 68. Η Κουκουδάγια 137.
 Ναπολέον Λαπαθιώτης: Συνθέσεις-Τρόποι-Φράσεις 113.
 Άγης Λεβέντης: Άγέρας 100.
 Αντρέας Λοΐζος: Θλιμένα λόγια 13. Τò πεπρωμένο εσήμανε 51. Λίνα 58. Για μια βραδυά σαν δνειρο 73.
 Όρηνοι. 89.
 Άπ. Μαγγανάρης: Ήρθες 32. Ποδ πας 36. Βεδήλωση 85.
 Γιάννης Μαιναλιώτης: Ανθρώπινα και Θεϊα 101.
 Μ. Μαλακιάς: Μέσα στους Ισκιους 17.
 Άπ. Μαρμέλης: Από τὰ Θαλασσινα 136.
 Π. Μαυράς: Εφιάλτης 105.
 Β. Μεσολογγίτης: Vœu 23.
 Γιάννης Μπαρούνας: Κάτι άπαραίτητο 1. Περιπέτεια καταγωγίου 8. Ό διολιτζής 12. Κουβέντα στο δρόμο 26. Τραγούδια 45. Στο κελί μου 54. Αναγέννηση 73. Έταν Δείλι 105. Η Όμορφη Μάγισσα 143.
 Κωστής Μπαστουνόπουλος: Η Φυλή μέσα στις φλόγες 22. Τò μπουρίνι του θανάτου 107, 116.
 Στέφανος Μόρφης: Στον Πέτρο Γαλιάτσα 85.
 Ναρσης: (Βελ. Φρέρης). Επigrammata: Το Άθανα, του Καδάφη 16. Το Άθανάτου 32.
 Γρ. Ενόπουλος: Τò ανθρώπινο 17.
 Δημ. Οικονομίδης: Στο παλιό τραγούδι άπάνω 83.
 Ίωάν. Παναγιωτόπουλος: Βραδυνο πάρο 68. Ό δρόμος με τις νερατζιές 100.
 Καίνα Παλά: Μπροστά στο Τέμπλο 117.
 Άδ. Παλαδήμας: Άγάπες 34. Infirmus 65, 86.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ

Ο ΓΛΙΝΟΣ

Λιγνός, μικρός και μαύρος δίχως λέπι,
γλοιόδερμος κι' άπαχος πάντα, πλανιέται
γυαλό, πλάι στις πέτρες και ξεχνιέται,
παιγνιδιάρης μ' ό,τι γύρω του γλέπει.

Σάν τόν σκιάξεις, καταφύγιο και σκέπη
βρίσκει ένα φύκι, ή μιá πέτρα και ξιέται
πίσωθέ τους· μα σέ λίγο πετιέται
σ' ένα φυκόκλαδο με σάλτο ως πρέπει,

τήν πρόσκαιρη παρατώντας φωλήά του
και χαρούμενος δείχνει την κοιλιά του.
Γλυκά, γλυκά τó χέρι άν σου δαγκάσει,

ας τον να κρέμεται ως που να ξυλιάσει!
"Α! Τί δέν με θυμίζει κρεμασμένος
ό γλίνας, των παιδιών ό αγαπημένος!

Ο ΦΡΑΓΚΟΓΛΙΝΟΣ

Στό κόψιμο πανόμοιος με τó γλίνο,
με φόντο καφεδί, μα πλουμισμένος
λειψά, ξωτικός κι' άκαλα βαμμένος,
τόν βαφτιζώ τού πέλαου άρλεκίνο.

Δέ ξέρω, άν τó άπρεπο όνομα πού δίνω
τού πάει· μα είναι τόσο γελοιογραμμένος,
ξωθαλασσίτης και δαιμονισμένος
πού δίχως καμιά τύψη τού τó άφίνω.

Βόσκει γιαλό στις φυκόπετρες πλάι,
μα και βαθειά σ' άνοιχτά κυνηγάει,
άρπιαχτικά τσιμπώντας ό,τι λάχει.

Ποτές μου, πιασμένο αλάργα, ή στις βράχοι,
δέν τόν ξαγκριστρώσα με καρδιοχτύπι,
τόν γλοιόδερμο, πού τρώγεται, μα . . . άς λείπει!

ΣΗΜΕΙΩΜΑ. 'Ο κ. 'Απόστολος Μαρμέλης, ένας από τους σπουδαιότερους ποιητές της Κωσταντινουπόλεως, ό γνωστός στομαχολόγος γιατρός, θεωρείται από τους ειδικούς και σαν ένας από τους σπουδαιότερους ερασιτέχνες μύστες της ψαρευτικής τέχνης. Και όπως δέν έλλατώθηκε τó παραμικρότερο ή 'Ιατρική Ικανότητά του, μετά πού έχασε τó φώς του και άπόμεινε τυφλός, έτσι και ή ψαρευτική δεξιότητά του έμεινε άμείωτη. Τις συγκινήσές του από την ψαρευτική του επίδοση, έτεχνούργησε σέ σειρά σονέττων, στα όποια περιγράφονται με ακρίβεια και χάρη οι Ιδιότητες των ψαριών, και όσο κι' άν έχουν έλλατωματική στιχουργία άποζημιώνουν με τή χάρη τους αυτή και με την τρυφερότητα τού αισθήματος πού αναβρύζουν, καθώς και με τή διαλεγμένη λέξη και φράση. 'Ο «'Εσπερος» με χαρά του προσφέρει στους άναγνώστες του τά δημοσιεύμενα σήμερα τέσσερα σονέττα από τή σειράν αυτή, τά όποια ό ποιητής είχε τήν καλοσύνη να μάς στείλει.

ΤΟ ΔΡΑΚΟΝΤΙ

Παραχωμένο με άμμο ως τó κεφάλι,
παραμονεύει άόρατο στα βάθη,
άρματωμένο μ' ένα μόνο άγκάθι
λοξό, διάφανο, φονικό στην πάλη.

Στού κεφαλιού τή βάση έτσι ως τó πάλλει,
όντας βαρέσει, οι καύμοι και τά πάθη
της ζωής λιγούν, μπρός στο άχ του, πού θα πάθει,
τι ό πόνος καιεί τó χέρι ως τή μασάλη.

Δυό δυό, τρεις τρεις μικρές περισπωμένες,
σπαρμένες κι όμορφα χρωματισμένες,
πλουμίζουν πέρα ως πέρα τó κορμί του.

Τό ώραίο ψάρι με τή λαύρη όρμη του,
πού ιδρώνει τόν ψαρά ως να τó ξεκάμει,
στην άσπρη θάλασσα τó λέν βαροάμη.

ΤΟ ΦΑΓΚΡΙ

Τού βόλτατζη λατρεμένο καμάρι,
τό Φαγκρί, χρυσοπόρφυρο γυρίζει
στα μακρινά σημάδια και σκορπίζει
στο πιάσιμό του έξω από μιá άγρια χάρη,

παλμούς και ρίγη, όπως κανένα ψάρι.
Τήν όψη πορφυρίζει, ως ξενερίζει
και τó παλλόμενο είναι του πνοίζει,
άμαχο, ως πέσει στις βάρκας τ' άμπάρι.

Ποιά μαγεία του άνείπωτη δέν ξέρω,
με κάνει ως τώρα άκόμα να υποφέρω
και να ποθώ τις νύχτες με τó άγιάζι

και τις αύγές, θλιβερή πού τις ματιάζει
κι' αλάλητη ή ψυχή μου ως νοσταλγία,
ντυμένη τού πελάου τήν εὐωδία.

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗ

“ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ,”

—= Πωλούνται εις όλα τὰ Βιβλιοπωλεία Δραχ. 8. =—

ΕΛΑΒΑΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ :

«ΜΟΥΣΑ».—Μηνιαία έκδοσις. Διευθνται: Νάσος Χρη-
στίδης, Π. Γ. Καλλιγās, Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος. Γραφεία
όδός Πραξιτέλους 8 'Αθήνας.

«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» Καλλιτεχνικόν περιοδικόν έκδιδόμενον
κατά μήνα έν 'Αθήναις Διευθυντής: Δ. Ι. Καλογερόπουλος
συνδρομή έτησία: Δρ. 20, τó τεύχος Δρ. 2.

«Ο ΦΑΡΟΣ».—Δεκαήμερο Φιλολογικό Περιοδικό. Γρα-
φεία: Σίδε Μιτουάλη 30 'Αλεξάντρεια.

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ».—Μηνιαίον περιοδικόν.
Διευθύντρια: Εὐγενία Ζωγράφου. 'Οδός Μαινάδρου 83.
'Αθήνα.

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»: Μηνιαίο περιοδικό.
Γραφεία 'Εγνατίας 351. Θεσσαλονίκη.

«ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ». Μηνιαίο περιοδικό. Δ/τρια Μαριέττα
Γιαννοπούλου. Ζάκυνθος.

«ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ». Μηνιαίο περιο-
δικό. 'Οργανο τού Συλλόγου των 'Υπαλλήλων της 'Εταιρίας
Eastern. Διευθυντής Π. Χάμπας, επί της ύλης Α. 'Αθανα-
σόπουλος. Σύρα.

«ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» Μηνιαίο περιοδικό.
Διευθυντής·'Εκδότης: Π. Δ. 'Αβούρης. Ζάκυνθος.

«ΔΟΓΟΤΕΧΝΗΣ».—Δεκαπενθήμερο φιλολογικό περιο-
δικό διευθύνεται από συντροφιά και βγαίνει στο Βόλο.

«ΚΟΙΝΟΤΗΣ» 'Εβδομαδιαία πολιτική επιθεώρησις. Διευ-
θυντής Δρ Ντίνος Μαλούχος. Μητροπόλεως 44. 'Αθήνα.

«ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ».—'Ιδιοκτήτης—Διευθυντής: Γεώργιος
Δ. Πατριάκος. Leipzig-co, Eliseustr 163 H.

«ΕΛΛΑΣ». 'Οργανο τού Γερμανο-έλληνικού Συνδέσμου.
Συνδρομή έτησία δραχ. 50. Hamburg.

«ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ».—Παιδικό περιοδικό εικονογραφη-
μένο. Διευθυντής 'Αρ. Ι. Ράλλης. Γραφεία όδός Εὐριπίδου
άριθ. 6 'Αθήνα.

«ΝΕΑ ΖΩΗ».—'Αλεξάνδρεια (Αίγυπτος). Τιμή τεύχους
Γρ. 10, για τήν 'Ελλάδα δραχ. 6.

«ΑΡΓΩ».—'Οργανο 'Ελλην. Νεανικής 'Ενωσης. 13 rue
Stamboul, Alexandrie.

«LIBRE»—Directeur m. Louis Roussel. Rue Sina
31, Athènes. Prix 0,75 centimes.

«L' EUROPA ORIENTALE».—Rivista mensile pu-
blicata e cura dell'stituto per l' Europa orientale. Via
Nazionale, 89. Roma.

«ΝΙΑ STANDARDO»: Organo dil komunista Ido—
Federuro internaciona (Kifintern) Abonopreco: Gre-
kia 25 D. Redaktero: Moska (Soviet-Rusia) Arbat 5,
chambro 11. Theodoro Tsaveas, Ido-Kontoro Syra.

«Ο ΦΑΡΟΣ». Μηνιαία λογοτεχνική έκδοση. 'Εκδίδεται
άπό συντ. 'Επιτροπή. Βόλος.

«ΝΕΟΛΑΙΑ». 'Οργανο της 'Ομοσπονδίας των Κομμουνισ-
τικων Νεολαιων της 'Ελλάδος. Γραφεία: Εὐριπίδου 14.

«ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ». 'Αθηναϊκή δεκαπενθήμερος επιθεώ-
ρησις Δ/της Κ. Τουρνάκης, 'Οδός Μεταξά 18Α. 'Αθήνα.

«ΚΑΜΠΑΝΑ». Δ/της Στρατής Μυριβόλης. Μιτυλήνη.
«ΒΙΓΛΑ». Μηνιαίο λογοτεχνικό περιοδικό Μεσολόγγι.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΖΩΗΣ
"THE CONSOLIDATED,"
COMPANY LIMITED

(Εγκεκριμένη εν Ελλάδι δια Β. Διατάγματος).

Κεφάλαιον και Ἀποθεματικά
τὴν 31 Δεκεμβρίου 1921.

ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 2,070,982 16/6.

Ἀσφαλιστήρια ἀπρόσβλητα ἰσχύοντα καθ' ἅ-
πασαν τὴν ὑφήλιον.

Γενικὸς Πράκτωρ Νομοῦ Κυκλάδων
ΑΝΤ. ΣΠ. ΚΟΚΚΙΝΗΣ

Νομικὸς Σύμβουλος
Ε. Προχεράρης

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
"Ο ΦΟΙΝΙΣ,"

(Εγκεκριμένη εν Ελλάδι δια Β. Διατάγματος).

Κεφάλαιον και Ἀποθεματικά
τὴν 31 Δεκεμβρίου 1921.

ΔΟΛΛΑΡΙΑ 24,014,028 33

Γενικὸς Πράκτωρ Νομοῦ Κυκλάδων
ΑΝΤ. ΣΠ. ΚΟΚΚΙΝΗΣ

Νομικὸς Σύμβουλος
Ε. Προχεράρης

